

Hedemann: Jeg kan som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) sige, at jeg rejser mig ikke for at tage til Orde mod dette Lovforslag. Jeg betragter det som selvfølgelig, at Landstinget vil give dette Lovforslag sin Tilslutning og fremme det hurtigst muligt, men jeg maa ligesom det nævnte ærede Medlem ogsaa kaste Blikket lidt tilbage og sige, at Skylden for, at der ikke tidligere er kommet en Afgørelse af dette Spørgsmaal, ligger ikke hos dette Ting. Dette Lovforslag har ikke foreligget før her oppe. Der har derimod to Gange foreligget saadanne Lovforslag i det andet Ting, den ene Gang dog kun om en Bevilling af 200,000 Kr. til Forsøg, og det følgende Aar om en Bevilling af 4,600,000 Kr. til Anskaffelse af nyt Felttskyts. Det sidste Forslag, som var forelagt i forrige Samling, blev der ikke skænket videre Omtale i det andet Ting, men det blev straks henvist til et Udvalg, hvorimod det første Forslag fik en Omtale i det andet Ting, hvoraf jeg skal fremdrage enkelte Momenter, som staa i Modsetning til den glædelige Forandring i Aar i Folketinget. Det første Forslag, som blev forelagt i Samlingen 1899—1900, gik som nævnt kun ud paa en Bevilling af 200,000 Kr. til Forsøg med nyt Felttskyts. Den daværende Ordfører for Fler-tallet i Folketinget rejste Betæneligheder derimod dels af formel og dels af reel Natur. Af formel Natur, idet han mente, at Lovforslaget ikke burde have været fremsat som særligt Lovforslag, men burde have været henvist til Behandling paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, saaledes som det var sket i 1876 med de givne Bevillinger til nyt Felttskyts. Og af reel Natur, idet der savnedes Oplysninger om de Systemer, som tænktes anvendte ved det ny Felttskyts, og overhovedet om de Principper, man vilde følge. Det er dette, jeg navnlig mener, er den glædelige Forandring ved den Behandling, Folketinget har givet Forslaget i Aar, idet det andet Ting er gaaet fuldstændig bort fra at ville forlange Oplysninger om Systemet, men overlader det til den sagkyndige Minister at træffe det rette Valg af det Skyts, som skal anskaffes til Hæren. Dette er efter min Mening ganske naturligt, idet det er aldeles umuligt for os, som sidde i Tingene, at danne os en begrundet Mening om, hvilket System der skal anvendes. Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) talte forleden Dag ogsaa om Sagkundskab, og det glæder mig, at Folketinget nu er kommet saa

vidt, at det overlader til Sagkundskaben at træffe Valget af det System, som skal bruges. — Der er noget andet, som ogsaa er blevet fremhævet fra enkelte Medlemmer i Folketinget, og som jeg skal indrømme Rigtigheden af, nemlig, at Folketinget er blevet paa den Vej, det tidligere har fulgt, idet Folketinget, som det ogsaa er erkendt, ved forskellige Lejligheder har givet de Bevillinger, som af forskellige Regeringer ere blevne forlangte baade til Geværer og Kanoner. Men det er jo, som jeg har antydnet, ikke sket uden Afbrydelser, idet dette Lovforslag er blevet standset to Aar i Folketinget, og man altsaa kunde have været noget videre, end man er i dette Øjeblik. Maaske dette dog kan have sin Gavn, idet Teknikken jo skrider frem, og man altsaa nu bliver i Stand til at faa Gavn af de Erfaringer, som ere høstede andre Steder. Vi have jo nu i de sidste Tider læst i militære Blade, at der stadig sker Fremskridt, som altsaa ogsaa ville komme vore Forsøg til gode.

Naar jeg har fremsat disse Bemærkninger, er det aldeles ikke for at rette noget Angreb paa det andet Ting for dets Behandling af Sagen, tværtimod, jeg glæder mig, som sagt, over den Forandring, som er foregaaet, men jeg vil blot forvare os imod, at de Motiver, som lede det andet Ting, skulde være de samme, som lede os ved Vedtagelsen af Lovforslaget.

Madsen-Mygdal: Hvilke Opfattelser der end har været og er i dette Øjeblik om Ordningen af vort Forsvar i det hele, saa er der dog fra alle Sider, i alt Fald inden for Højre og Venstre, Enighed om en Ting — det har der i det mindste været under Behandlingen af tidligere Sager af denne Art, og det tror jeg ogsaa, der er i dette Øjeblik — nemlig Enighed om, at vore Soldater skulde have brugelige Vaaben. Det er mig ikke bekendt, at Venstre nogen Sinde, hverken i Ord eller i Gerning, er traadt op imod denne Sætning. Den har man altid hævdet. Enigheden gav sig Udslag i 1867, da man vedtog Remington Geværet, og da man efter 12 Aars Forløb fornyede det, idet man vedtog Magasin Geværet. Dette vedtog man endog i en politisk vanskelig Tid — det var jo midt under Provisorierne —, saa denne Vedtagelse er et Vidnesbyrd om, at selv saadanne Forhold ikke have kunnet bryde Enigheden om, at vore Soldater skulde have brugelige Vaaben. Det have vi altid hævdet fra alle Sider. Det samme gælder